

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Septembrie (Răpiciune)
nr. 9 (81) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

O oră cu Dumnezeu

Citiți în pagina 1

Declarație de dragoste

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios Chiriac de
la Tazlău

Citiți în pagina 14

Anotimpul schimbării!

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

O oră cu Dumnezeu

Cu voia Domnului, deschid o nouă pagină a revistei noastre, având în inimă bucuria reîntâlnirii cu voi, prietenii mei. Dând slavă lui Dumnezeu pentru perioada frumoasă de vară de care cu toții ne-am bucurat, să-I mulțumim că ne-a învrednicit a ne regăsi și în acest început de toamnă, convingși fiind că noua perioadă duhovnicească ce ne stă înaintea ne va aduce nebanuite bucurii și împliniri pe plan spiritual. Dar, pentru ca speranțele noastre să dea roade, iar realizările pe plan spiritual să se reflecte în viața fiecăruia dintre noi, este neapărat nevoie de o relație mai apropiată cu Dumnezeu, pentru că cel care așteaptă un „balsam” pentru suflet, fără să-I acorde Domnului Hristos o fărâma din timpul său, se află pe un drum înfundat. Trebuie să recunoaștem că trăim într-o lume care se îndepărtează cu inima de tot ceea ce nu se vede sau de ceea ce nu aduce rezultate imediate. Din tinerețe mi-a plăcut să citesc, plăcere care nu m-a părăsit nici până în prezent. După anii 2000, oamenii nu mai citesc cărți, pentru că internetul este plin de toate informațiile pe care omul modern le are nevoie. Deși avem posibilitatea de a comunica instant, oricând și oricât, cu oricine (indiferent de distanța fizică dintre noi), am ajuns să vorbim mai puțin decât înainte, când ne scriam scrisori și așteptam cu nespusă bucurie sosirea poștaşului. Convingși fiind de faptul că suntem „la zi” cu informațiile, nu mai avem timp pentru a arunca o privire în sus, către „tronul dumnezeiesc”, pentru porția de informație, ci rămânem țințiți, privind la telefonul mobil (sau la alt dispozitiv inteligent), la Facebook sau la alte platforme media de unde sperăm să ne alimentăm „bateriile” epuizate ale sufletului. Deși ne este frică să privim la adevărurile dureroase, totuși stăm „la coadă” la minciunile reconfortante care ne biciauiesc sufletele și ne aduc o falsă senzație de sațietate. Dar ce te faci când cineva binevoitor îți explică faptul că nu te afli pe drumul cel bun, că tot timpul petrecut în compania dispozitivelor electronice și a platformelor de socializare nu valorează nimic în comparație cu o singură oră petrecută în „compania” lui Dumnezeu? Bineînțeles că nu îți pică bine și, în consecință, vei căuta să schimbi cât mai repede subiectul sau să eviți pe viitor un astfel de „povățuitor”. Și astfel, vorba părintelui Paisie Olaru: „Dracul joacă de bucurie”, iar noi ne topim ca lumânarea fără să ajungem la scopul pentru care am fost „proiectați”. Vorbind cu un cunoscut despre timpul pe care fiecare ar trebui să îl petrecem într-o relație mai strânsă cu Dumnezeu, mi-a spus că serviciul și problemele casnice de fiecare zi îi ocupă tot

timpul, cu mențiunea că ar fi necesar ca ziua să aibă minim 25 sau 26 de ore, pentru a le putea cuprinde pe toate. Atunci mi-a venit în minte că și părintele Iulian ne-a spus cândva că mulți încearcă să se dezvinovățească, motivând că dimineța sunt grăbiți, iar seara sunt prea oboșiți pentru a mai avea timp și pentru a sta „la masă” cu Domnul Hristos. Păi, dacă acestea sunt datele problemei, de ce ne plângem de milă sau de ce suntem veșnic nemulțumiți, irascibili și nefericiți? Dacă din 24 de ore nu găsim măcar o oră pentru a fi „pe frecvență” cu Dumnezeu, nu vom găsi timp nici dacă ziua ar avea 30 de ore. Prin fiecare zi pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o ne aflăm în fața unei provocări. Deși viața nu este ușoară și cu toții avem serviciu sau probleme diverse, totuși este neapărată nevoie să devenim „prieteni” ai Domnului Hristos pentru propria noastră mântuire. Pentru a schimba ceva în viață trebuie să credem că de fiecare dată, atunci când valurile vieții par de neoprit, Domnul Hristos reprezintă soluția vindecării și a ieșirii noastre din griji și din necazuri.

Scotocind prin arhiva electronică, m-am bucurat mult când am găsit o scurtă povestioară, care sper să vă consolideze convingerea că Domnul Hristos ne oferă tot ce avem nevoie, doar pentru a fi măcar o oră (în fiecare zi) cu inima alături de El, pentru că noi (oamenii) suntem mai presus decât păsările cerului și decât înflorirea pământului, pentru că prin jertfa Sa pe cruce ne-a făcut să fim de neprețuit. Tocmai de aceea, grijile noastre sunt nesemnificative, în raport cu pronia Lui pentru noi.

„Un om a venit de la muncă târziu, obosit și nervos, găsindu-și copilul de 5 ani așteptând la ușă.

- Tati, pot să te întreb ceva?
- Da, sigur, despre ce e vorba? a răspuns omul.
- Tati, câți bani câștigi într-o zi?
- Asta nu e treaba ta. Spuse omul nervos.
- Doar vreau să știu... Te rog, spune-mi, cât câștigi într-o zi?
- Dacă trebuie să știi, câștig 50 de lei pe oră.
- Aha, a răspuns micuțul, cu capul plecat. Te rog, îmi împrumuți 20 de lei?

Tatăl s-a înfuriat:

- Dacă singurul motiv pentru care m-ai întrebat asta este ca să-mi ceri bani, atunci du-te în camera ta la culcare. Gândește-te de ce ești așa egoist. Nu lucrez din greu în fiecare zi pentru ca să-ți dau ție socoteală. Micuțul a mers în liniște în cameră și a închis ușa. Omul s-a enervat pentru întrebările băiatului. Cum a putut să pună așa întrebări doar pentru a cere niște bani? După un timp, omul s-a calmat și a început să gândească: „Poate era ceva de care chiar avea nevoie să cumpere cu 20 de lei.”. Omul a mers la ușa băiatului și a deschis-o.

- Dormi? a întrebat.
- Nu, tati, sunt treaz, a răspuns băiatul.
- M-am gândit, poate am fost prea dur mai devreme, spuse tatăl. A fost o zi lungă

și m-am descărcat pe tine. Uite, aici ai banii pe care mi i-ai cerut. Micuțul a sărit, zâmbind.

- Mulțumesc, tati!

După aceea, a scos un pumn de bani. Omul, văzând că băiatul avea deja ceva bani, s-a enervat din nou. Micuțul și-a numărat încet banii și s-a uitat către tatăl său.

- De ce vrei mai mulți bani dacă deja ai? a spus tatăl.

- Pentru că nu am avut destul, dar acum am, a replicat băiatul. Tati, acum am 50 de lei. Nu am bani pentru o zi, dar pot să cumpăr o oră pentru tine? Ia banii aceștia și te rog să vii mai repede acasă, mâine. Vreau să mănânc împreună cu tine.

Într-o clipă, omul a realizat greșeala făcută. Și-a luat băiatul în brațe și l-a implorat să îl ierte.”

Și fiul, cu siguranță, l-a iertat, pentru că îl iubea și avea nevoie de dragostea lui. Dragii mei, înainte de a insera această minunată povestioară, am (re)citit-o de multe ori și pot spune că, dacă un copil ar fi dispus să sacrifice și ultimul bănuț pentru a fi alături de părintele său, pentru a-i asculta glasul, pentru a-i primi sfaturile sau doar pentru a sta în tăcere alături de el, oare noi nu putem rupe nimic din ceea ce ne leagă de cele trupești pentru a fi alături de Tatăl Ceresc? Chiar dacă Domnul este în ceruri, El ne aude, doar dacă Îi vorbim. Am simțit de nenumărate ori „pe pielea mea” ajutorul Său și sunt convins că niciodată nu ne lasă să vorbim în gol. Oricum ar fi, vom primi un răspuns (chiar de uneori nu este pe placul nostru) la toate cererile adresate. Important este să lăsăm la o parte graba sau oboseala și să spunem: „Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, într-o credințioasă Ta, auzi-mă, într-o dreptate Ta” (Ps. 142, 1). Am simțit și eu uneori o stare de oboseală atunci când aveam de gând să-I mulțumesc pentru ziua pe care mi-a dăruit-o și pentru toate cele dintru ea, dar știind (de la părintele duhovnic) că această stare de akedie este de la diavol, înainte de a începe rugăciunile propriu-zise, mă rog să-mi dea puterea de a duce până la capăt ceea ce vreau să încep și să-mi ferească mintea de gânduri deșarte. Și astfel, nu am fost pus în situația de a mărturisi părintelui duhovnic faptul că nu am fost în stare să-mi duc pravila la bun sfârșit, vorba aceea: „Dai voință, iei putere”.

Închei aceste rânduri cu convingerea că nu ar trebui să lăsăm timpul să se „scurgă” printre degete fără să ne facem timp să fim împreună cu cei apropiați de inimile noastre. Să nu ne amăgim cu gândul că Îl iubim pe Dumnezeu dacă nu putem rupe din timpul nostru pentru El. Asemenea pildei de mai sus, să oferim timp din timpul nostru Domnului Hristos și să ne mărturisim în fața Lui ca unui părinte înțeleghător, care întotdeauna ne așteaptă cu brațele deschise.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Declarație de dragoste

Turturelul meu,

De curând, am scris prima mea scrisoare către tine, dragul meu viitor soț! Dar, în cele câteva rânduri, nu am apucat să-ți spun ce era cu adevărat important: cele două cuvinte. Le știi tu...acele cuvinte prețioase pe care nu le spunem oricui și oricând, ci doar celor mai importante ființe din viața noastră, în momentele când simțim cu adevărat.

Încă din clipa în care m-am gândit pentru prima dată la tine, pe vremea când eram foarte mică, te-am îndrăgit atât de mult! Te visam frumos, iar pe mine mă vedeam foarte fericită în preajma ta. Mă îmbrățișai și îmi alungai toate griile, dragostea momentului lăsându-ne să ne bucurăm de fiecare clipă petrecută împreună.

De multe ori, te-am căutat cu privirea...într-un coleg, într-un șofer, într-un fotograf, în câțiva actori sau cântăreți și cine știe în mai câți bărbați care păreau să aibă calitățile tale. Alteori, chiar credeam că te-am găsit, de fapt, doar o dată am fost cu adevărat aproape de asta, când m-am îndrăgostit și vedeam viitorul în el. Însă, nu erai tu. Nu erai acolo.

De ceva timp...nu te mai caut. O perioadă, m-am gândit că poate nu ești pentru mine. Apoi, nu prea știam pe unde ai putea fi. Adică, am o idee unde ți-ai petrece timpul: în biserică. Merg acolo, dar încă nu te-am găsit. Nu știu dacă e bine că

nu te caut, ci doar aștept ca tu să mă găsești, dar...m-am gândit să-I predau lui Dumnezeu această grijă și să-L las să ne conducă singur unul spre celălalt.

Știu că Dumnezeu are pentru noi un plan foarte bine ales. Cu siguranță că așteaptă să mai creștem, să fim pregătiți pentru a ne întâlni, a ne împrietenii și a întemeia o familie. În acest timp, ne oferă ocazii de a-L cunoaște mai întâi pe El, de a citi cărți pregătitoare pentru ispitele vieții, de a întâlni persoane pe care să le avem ca model de urmat în familie, de a învăța virtuți precum răbdarea, jertfirea, iubirea etc.

Cel puțin, de când am început să mă apropiu de Dumnezeu, am observat atâtea astfel de ocazii! Totul în jur parcă e pregătit pentru mine, pentru a-mi arăta viețuirea corectă în Hristos, doar ochi să am pentru a vedea, urechi pentru a auzi și inimă pentru a simți!

Îți promit că, atunci când ne vom întâlni, te voi recunoaște, îmi voi aduce aminte că pentru tine m-am pregătit atât timp și îți voi oferi cel mai prețios dar: inima mea. Și atunci, după ce vei fi și tu sigur și vom simți amândoi că putem contribui la mântuirea celuilalt, îți voi spune „DA” în fața lui Dumnezeu.

Apoi, într-o seară, la ureche, când doar cetele îngerești ne vor fi de față, îți voi șopti doar atât: TE IUBESC!

Așteptându-te să vii, la momentul potrivit, pregătită pentru a te iubi, turturica ta. ♥

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Anotimpul schimbării!

Dragii mei prieteni, iată că, după mult timp, am o deosebită bucurie de a mă regăsi cu voi pe calea cuvintelor de folos și, astfel, să pășim într-o nouă lună, cea a lui răpciune, cum mai este denumită luna septembrie, dar și într-un nou anotimp, cel de toamnă, însă mai cu seamă și la început de an nou bisericesc, în care să culegem cât mai multe roade bune, urându-vă pe această cale un sincer „La mulți ani!”.

Așa cum și titlul articolului sugerează, ar trebui ca acest anotimp să nu fie doar al schimbării din punct de vedere climatic, ci mai ales al schimbării noastre interioare și a creșterii spirituale, pentru că, așa cum spune o veche vorbă românească: „Toamna se numără bobocii”, tot așa și noi să căutăm să „numărăm” faptele noastre bune și mai puțin bune, să facem un fel de bilanț sufletesc și să vedem ce a fost bine, ce nu a fost și ce trebuie să îmbunătățim pentru a ajunge la desăvârșire!

Așa cum, la începutul anului lumesc, ne facem planuri, speranțe, vise și ne punem dorințe, tot așa s-ar cuveni și la început de an bisericesc, să ne propunem să fim mai buni, mai milostivi, mai râvnitori în post și rugăciune, mai cu urechea aplecată spre suferința aproapelui nostru, lepădând omul cel vechi și expirat și transformându-ne în omul cel nou și luminos.

Însă, pentru ca această reconfigurare a noastră să prindă contur este nevoie de mult efort spiritual și, cel mai important, de asumarea greșelilor noastre, de făgăduința expresă de a nu le mai repeta și de predarea în mâinile Domnului a tuturor durerilor, fricilor și neputințelor, arme cu care diavolul ne stăpânește pe zi ce trece.

În încheiere, să-L rugăm pe milostivul Dumnezeu să ne împlinească toate cererile de mântuire, să ne dea putere să răzvim prin „furtuna păcatului” și, asemeni unui pictor ce realizează un tablou deosebit, să ne lăsăm și noi „sufletele pictate” de căldura și dragostea Lui, pentru ca, înnoiți fiind, să putem intra în bucuria și veselia Sa.

Pace și bucurie sfântă!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Întrebuințarea uleiului la Sfântul Maslu

Chiar dacă slujba Sfântului Maslu cuprinde diverse elemente, îndeosebi lecturile biblice și rugăciunile de invocare a harului vindecător al lui Dumnezeu, totuși ea este în mod evident centrată pe ungere. Untdelemnul este materia Tainei Maslului, căci termenul grec folosit pentru a denumi această Taină, „elaion”, care vine de la cuvântul „elaia”, ce înseamnă măsline, face de altfel referire la el. E știut că untdelemnul (uleiul) care alcătuiește materia Tainei Sfântului Maslu este simbol al îndurării divine și totodată medicament, mijloc de însănătoșire, întrebuințat în acest scop din adâncă vechime (vezi, de exemplu, Marcu 6, 13). Untdelemnul de la Maslu, fiind binecuvântat de preoți cu invocarea lui Dumnezeu, este sfânt, plin de darul dumnezeiesc al Sfântului Duh, ca apa botezului. El are puterea de a curăți sufletul, prin iertarea păcatelor și de a tămădui trupul, prin izgonirea bolilor, împărtaşind mila și îndurarea lui Dumnezeu. De aceea, untdelemnul rămas de la Maslu, la fel ca făina binecuvântată atunci, trebuie păstrate cu cinste, în loc curat și ales și pot fi folosite numai în scopuri pioase. Astfel, untdelemnul se poate pune în candelă să ardă, fie în casă, fie în Biserică, unde poate fi folosit și la miruit. Pe alocuri este obiceiul ca din făina și din untdelemnul binecuvântat la Maslu să se facă pâinișoare din care se dă bolnavului să mănânce. În unele părți (de exemplu, Bucovina), din untdelemnul sfințit se dă bolnavului să guste îndată după Sfânta Împărtaşire, apoi restul e folosit la pregătirea mâncărilor destinate lui.

Trebuie totuși să notăm că, deși untdelemnul are în el o putere terapeutică datorită harului pogorât în el în urma epiclezei rostite asupra lui (o putere care nu trebuie nesocotită), el nu devine prin acest fapt o materie capabilă să vindece prin sine însăși și numai ea singură. Sfântul Apostol Iacov cere preoților „să se roage pentru cel bolnav, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului”, precizând că „rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica”. Rugăciunea Bisericii este așadar fundamentală, dar și starea duhovnicească a bolnavului uns cu untdelemn sfințit.

Sursa: Pr. Prof. Dr. Ene Braniște – „Liturgica specială”, Editura Lumea Credinței, 2008

De ce se cădește la cântarea „Să se îndrepteze”?

In cadrul slujbei vecerniei, un moment important este tămâierea bisericii de către preot, în timpul cântării „Să se îndrepteze”. În cultul creștin, jertfa de tămâie simbolizează rugăciunile credincioșilor ce se ridică spre Dumnezeu. În același timp, aducerea de tămâie înseamnă o jertfă și un dar adus lui Dumnezeu. Tămâierea are două înțelesuri: când se tămâiază Sfânta Masă, icoanele și obiectele liturgice, ea este semn de venerație și de respect, iar când se tămâiază obiecte care se sfințesc, aceasta simbolizează harul Sfântului Duh. Cântarea de la strană în timpul căreia se începe tămâierea este versificarea unui psalm: „Să se îndrepteze rugăciunea mea ca tămâia înaintea Ta, ridicarea mâinilor mele (precum) jertfa de seară”.

Fumul de tămâie ce se înalță devine o rugăciune adusă de credincioșii prezenți la slujba vecerniei și o mulțumire pentru ziua ce tocmai s-a încheiat. Această practică a fost moștenită de către Biserică din cultul desfășurat la Templul din Ierusalim. Aici, conform Vechiului Testament, preoții aveau îndatorirea ca, la apusul soarelui, să aducă darul de tămâie în fața Altarului Tămâierii.

Practica tămâierii o regăsim și în practica liturgică a primilor creștini. Astfel, Sfântul Arhidiacon Ștefan, întâiul mucenic, este pictat purtând în mână o cădelniță. Mai târziu, canoanele bisericești au prevăzut ca nicio slujbă să nu fie oficiată fără a se aduce jertfă de tămâie.

La slujba vecerniei, în timpul cântării „Să se îndrepteze”, diaconul – în lipsa lui, preotul – tămâiază Sfântul Altar, icoanele, dar și pe credincioșii prezenți, simbolizând unirea lumii cerești cu cea pământească, în scopul slăvirii cu Dumnezeu.

Sursa: www.doxologia.ro

Proscomidiarul – locul Nașterii, dar și al Jertfei Mântuitorului Iisus Hristos

Partea tainică a dumnezeieștii Liturghii, prin care sunt pregătite darurile de pâine și vin aduse de către credincioși, se desfășoară într-un colțșor din sfântul Altar, ferit de privirile oamenilor. În partea de nord a fiecărei biserici, în Altar, se află proscomidiarul – locul în care se pregătesc darurile euharistice. În funcție de arhitectura bisericii, el poate avea forma unei camere separate, a unei mici peșteri ori, în cazul bisericilor nou construite, o firdă sau o simplă masă.

Indiferent de formă, acest loc din sfântul Altar are o dublă semnificație: peștera din Betleem, în care s-a născut Pruncul Iisus, dar și mormântul rece din grădina Ghetsimani, acolo unde a fost pus după răstignirea Sa. Din acest considerent simbolic a apărut practica rostirii troparului „Nașterea Ta Hristoase, Dumnezeuul nostru”, în momentul închinării preotului în fața proscomidiarului.

Dincolo de importanța simbolică, la proscomidiar sunt păstrate vasele liturgice, pomelnicul ctitorilor bisericii și alte obiecte care sunt folosite în cultul liturgic al Bisericii Ortodoxe. Prin comparație cu sfânta Masă, acolo unde se desfășoară Liturghia Euharistică, proscomidiarul mai este numit și „Altarul producerii”.

Sursa: www.doxologia.ro

Depresia nu este un proces pe care îl putem vindeca individual

*A*m o mămică care se spovedește la mine de câțiva ani. Casnică, având un copil, soțul fiind plin de iubire. Nu a lucrat niciodată, însă la un moment dat s-a îmbolnăvit de cancer. Vestea a căzut peste familie ca un trăsnet. După ce a conștientizat diagnosticul și a început să facă tratamentul oncologic, s-a instalat depresia. A început să nu se mai bucure de absolut nimic. Își lua copilul în brațe și își imagina cum va arata lumea fără ea să facă parte din viața fetei care va crește și o va uita peste ani. Menționez ca fetița avea doar 2 ani la momentul când a fost diagnosticată cu cancer.

Soțul era alături de ea, gătea, făcea curățenie, petrecea cât timp era posibil cu soția și fetița, însă nimic nu o putea ridica din starea ei. După câteva săptămâni au plecat din apartamentul unde locuiau și au achiziționat o casă la câțiva km de oraș. Mai mult timp în natură gândeau că îi vor ajuta să-și revină. Însă crizele s-au intensificat și în câteva rânduri a fost cuprinsă de gândurile cele mai negre.

Ca preot, am sfătuit-o să se împărtășească în fiecare Duminică. A început și un tratament medicamentos și a intrat într-un grup de persoane care se luptau cu aceeași boală. După luni de zile în care viața lor a atârnat de un fir de ață, după ore de consiliere psihologică, abia după zeci de discuții lungi și Împărtășanii duminicale, viața lor a început să-și revină pe un făgaș normal. Ea este sub tratament și acum, iar pericolul este departe de a fi trecut.

Ce a pus-o din nou pe linia de plutire? Susținerea necondiționată a familiei, dragostea celor mai apropiați prieteni, sfaturi și consilierea psihologică, spovedania și Împărtășania săptămânală.

Depresia nu este un proces pe care îl putem vindeca individual. Este un cumul de factori ce pot favoriza recuperarea unei persoane ce stă să piardă lupta cu sine însăși, înainte de a-și da ultima suflare. Depresia se vindecă, dar pentru a exista o șansă reală de a reuși acest lucru, trebuie ca tot mecanismul să fie pus în mișcare într-o armonie perfectă.

Autor: Preot Alexandru Lungu

Strofe pentru suflet

Anul nou bisericesc!

În septembrie am intrat,
Anotimpul l-am schimbat,
Anul nou bisericesc
Toți creștinii îl cinstesc.

Să ne fie cu folos,
L-am primit de la Hristos,
Să-l încununăm cu fapte,
Să ne ferim de păcate

Și să ne rugăm mai mult
La Tatăl nostru Cel sfânt,
În veci să nu mai greșim,
Aprapele să-l iubim.

Cu suflet curat să stăm,
Pe sărman să-l ajutăm,
Să postim, să ne închinăm,
Lumea prin noi s-o schimbăm.

Tuturor să ne fie bine,
Să culegem roade bune,
Ca Sus, în Împărăție,
Să trăim în veșnicie

Și acolo să ne veselim,
Alături de serafimi.
Pe Dumnezeu să-L slăvim,
De-a pururi, în veci. Amin!

Autor: Gabriel Luca

De vrei s-ajungi la Dumnezeu

De vrei s-ajungi la Dumnezeu,
Să-ncepi cu cei de lângă tine:
Ajută-i când le este greu,
Căci tare le va prinde bine.

Să nu amâni la nesfârșit
Un ajutor ce ți se cere
De către omul necăjit,
Cu ochii umezi de durere,

Ci să-l ajuți cu mare zor,
Că-n omul cel cuprins de jale
Se-ascunde Bunul tău Păstor:
E ceasul cercetării tale!

Tu vrei s-ajungi la Dumnezeu,
Dar să nu uiți nicicând, creștine:
Prin cel ce-ți cere leac la greu,
El Însuși a ajuns la tine!

Autor: Preot Sorin Croitoru

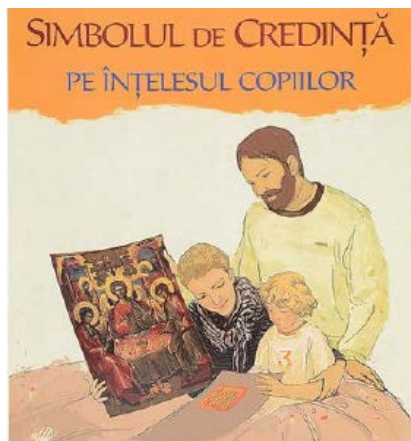
Credința pentru copiii de toate vârstele

Legenda plopului

A fost odată un băiat tare rău. Cât era zădărnica de mare, colinda prin sat și se ținea doar de rele. Căuta cuiburile păsărilor și le spargea ouăle, chinuia bieții câini care nu-i făceau niciun rău, legându-le câte o tinichea de coadă și apoi luându-i la goană. Dar cel mai mare păcat al său era că își bătea joc de oamenii bătrâni. Bunul Dumnezeu era foarte mâhnit de purtarea băiatului, dar Se hotărî să încerce să-l schimbe și o trimise pe pământ pe Sfânta Duminică. Aceasta se preschimbă într-o bătrână sărmană, gârbovită de ani și se așază la ușa bisericii în zi de sărbătoare, când tot satul era strâns la slujbă. Ca să-i încerce inima, bătrâna i-a cerut băiatului un măr sau un colac, dar acesta nu doar că nu s-a îndurat să facă pomană cu un om sărman, dar i-a și răspuns urât bieteii femei. Văzând atâta răutate, Sfânta Duminică se preschimbă la loc, înconjurată într-un nor luminos. Toți sătenii au căzut în genunchi, închinându-se în fața unei asemenea minuni și bucurându-se de prezența sfintei în mijlocul lor. Speriat, băiatul obraznic a rupt-o la fugă, dar în urma sa a mai auzit vorbele sfintei:

– Stai pe loc, copil rău ce ești! Coborâsem pe pământ pentru mântuirea ta, dar văd că răutatea ta n-are leac. Nu meriți să trăiești în chip de om, căci nu cunoști ce-s mila și îndurarea. Să te prefaci într-un copac rece și nesimțitor, iar bucuria florilor și a fructelor să n-o cunoști! Chiar în timp ce fugea prin curtea bisericii, copilul simți cum inima îi îngheață, trupul i se prefăcea în trunchi, brațele în ramuri, iar picioarele în rădăcini adânci.

Așa a apărut plopul...care și astăzi crește cât mai sus, spre înaltul cerului, să ceară iertare lui Dumnezeu și Sfintei Duminici, iar ca semn al părerii sale de rău își mișcă neîncetat frunzele, tremurând chiar și atunci când nu bate nicio boare de vânt. Plopul nu face nici flori și nici fructe, iar păsările nu-și fac cuib printre ramurile sale. Oamenii nu-l sădesc în apropierea caselor, căci la vreme de furtună, plopul este primul trăsmit de fulger, amintindu-ne astfel de pedeapsa pe care cei răi și nechibzuți o vor primi.

Adevărata comoară

Un tânăr era foarte supărat că nu are mai mulți bani, că nu-și poate cumpăra tot ce-și dorea. Se plimba trist pe stradă, neștiind cum să iasă din această situație. Dar, cum mergea el așa, s-a lovit deodată de cineva. Mare i-a fost mirarea să vadă că, din neatenție, a dat peste un om sărman, fără vedere. Încerca bietul om să se ajute cu un baston și să găsească drumul spre casă. Tânărul nostru l-a ajutat, conducându-l de braț.

Văzând cât sunt alții de necăjiți, tânărul nu s-a mai gândit, de atunci, decât la un lucru: cât de bogat este el. Nu avea bani pentru tot ce și-ar fi dorit, dar avea comoara cea mai mare din lume, pe care banii nu o pot cumpăra: sănătatea cu tot ce izvorăște din ea - putere de muncă, bucurie și voie bună. Acum își dădea seama că sunt oameni care au rămas ologi în urma unor accidente. Dar picioarele sale îl puteau duce oriunde. Alții au rămas orbi. El putea să vadă, însă, clipă de clipă, toate frumusețile din jurul său. Există și unii oameni care, din păcate, sunt orbi și ologi sufletește, pentru că sufletul lor s-a golit de bucurie, de speranță și de dragoste. Aceștia sunt cu adevărat nefericiți.

Cu cât vei fi mai binevoitor, cu atât sufletul tău va avea mai multă liniște. Cel rău și zgârcit nu dă niciodată nimic, nici măcar un pahar cu apă sau un sfat, chiar dacă aceste lucruri nu l-ar costa nimic. Un astfel de om mai este cu ceva de folos celorlalți?

Dacă ne vom uita în jurul nostru vom vedea că nimic nu trăiește doar pentru sine. Până și un copac obișnuit. Chiar dacă nu ne oferă fructe, ne dă cel puțin posibilitatea să ne odihnim un minut la umbra lui.

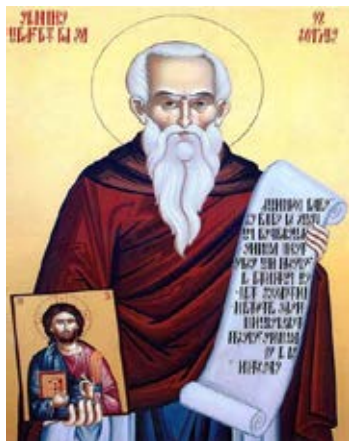
„Cel bun vede bunătatea peste tot; cel rău, nicăieri.”

Sursa: Dionis Popa - „Lumea credinței pentru copii”, anul I, nr. 2

Sfântul Cuvios Chiriac de la Tazlău

Cel mai cunoscut pustnic nevoitor în preajma Mănăstirii Tazlău, unul dintre marii sfinți ai neamului nostru românesc, care a rămas în conștiința poporului, este Sfântul Cuvios Chiriac, ostenitor în peștera din muntele Măgura. Printr-o viață aleasă, închinată în întregime lui Dumnezeu, petrecută în nevoință și neîncetată rugăciune, Cuviosul Chiriac s-a arătat un vas ales al Duhului Sfânt, numărându-se în rândurile marilor nevoitori ai secolului al XVII-lea din Moldova.

S-a născut la începutul secolului al XVII-lea într-o familie de credincioși din satul Mesteacăn. De mic copil, fiind luat de către părinți la sfintele slujbe de la Mănăstirea Tazlău, a simțit că sufletul i se „întraripează cu dumnezeiescul dor”, drept pentru care, luând binecuvântare părintească, a intrat din fragedă tinerețe în obștea Mănăstirii Tazlău. A deprins viața monahicească în mănăstire, apoi a primit îngerescul chip al călugăriei. Aici a dat dovadă de multă dragoste și râvnă duhovnicească, devenind un ales lucrător al smereniei întru ascultare, al rugăciunii neîncetate și al postirii îndelungate. După puțină vreme, a fost hirotonit fără voia lui, diacon și preot, devenind apoi un iscusit povățuitor de suflete. Dorul de o nevoință mai aspră l-a făcut să se retragă în pustnicie, într-o peșteră, pe un munte din apropierea mănăstirii, numit Măgura Tazlăului, unde s-a ostenit în privegheri de toată noaptea, răbdând și biruind frigul cumplit și ispitele diavolești. Dobândind darul rugăciunii curate, al vindecării bolilor și al izgonirii demonilor, el a devenit foarte căutat de mulțimile de călugări și credincioși, dornici să se împărtășească din sfințenia vieții sale. În acea perioadă de intensă propagandă calvină venită din Transilvania, el se constitui într-un adevărat apărător și mărturisitor al dreptei credințe, păstrând aprinsă flacăra Ortodoxiei în tot ținutul Neamului.

Prin acestea, el s-a arătat următor dreptei credințe a Sfinților Părinți ai Bisericii și râvnitor în a urma pilda vieții lor.

Râvnind vieții îmbunătățite a nevoitorilor pentru Hristos, Cuviosul Chiriac a cercetat mănăstirile Moldovei, culegând cu hărnicie sfaturi ziditoare de suflet, deprinzând lepădarea de sine pentru a-I urma lui Hristos și, mai ales, învățând de la fiecare părinte întâlnit lucrarea cea plăcută a lui Dumnezeu: rugăciunea

neîncetată. Fără îndoială, se ocupa și cu citirea Scripturii și a altor cărți folositoare. Mânca doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, așipind doar două-trei ore pe un scaun, pentru odihna trupului. Astfel a stăruit cuviosul fără odihnă în chemarea numelui preadulcelui Iisus, pentru a stinge toată patima trupului, învrednicindu-se de vederea luminii dumnezeiești și primind roua Duhului Sfânt. Făcând inima sa locaș neprihănit Mântuitorului Hristos, a fost binecuvântat întru adâncul ei cu mari bucurii și mângâieri duhovnicești, odihnindu-se cu lacrimile cele aducătoare de bucurie. Și urcând în scurt timp pe treptele sfințeniei, pe mulți îi folosea cu viețuirea sa aleasă, cu rugăciunea și cu sfatul său, căci a fost binecuvântat de Dumnezeu cu darul discernerii gândurilor. Și atât monahii, cât și credincioșii de rând, îl căutau, minunându-se de blândețea și înțelepciunea sa, și pe mulți a îndreptat pe calea cea dreaptă, risipind cursele vrăjmașilor și arătându-se făcător de minuni încă din timpul vieții.

Faptele cele mai alese ale vieții Cuviosului Chiriac de la Tazlău sunt: dragostea și râvna duhovnicească, nevoința pustnicească, smerenia, desăvârșita ascultare, tăcerea, postirea îndelungată și neîncetata rugăciune.

A trecut la Domnul în jurul anului 1660, fiind înmormântat în pridvorul bisericii mănăstirii.

Încă din timpul vieții, evlavia populară l-a consacrat drept sfânt, lucru adevărat și de Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, care l-a cunoscut și, apoi, i-a sărutat moaștele, după cum însuși mărturisește: „Apucat-am în zilele noastre părinți înalți la podvig (nevoință) și plecați la smerenie adâncă: pe părintele Chiriac de la Bisericiani și pe Chiriac de la Tazlău”, iar în Patericul Sfinților moldo-români, din anul 1888 se scrie: „Asemenea, tot întru această vreme, s-a nevoit sihăstrește și alt preacuvios părinte Chiriac de la Schitul Tazlăul și tare mult s-a luptat împotriva vrăjmașilor celor nevăzuți și desăvârșit i-a biruit și se prăznuiește (la) decembrie 31 de zile”.

Una dintre mărturiile viețuirii sale sfinte și minunate este și aceea că după moarte, fiindu-i dezgropat trupul, după rânduiala strămoșească, a fost găsit nestrucăt. Din evlavie, trupul i-a fost împărțit, iar o parte ar fi rămas în mormântul său. Cu adâncă credință și nădejde vin și astăzi să se închine la sfintele sale moaște călugări și credincioși de pretutindeni.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Septembrie 2023

- 1 V † **Începutul anului bisericesc**; † Cuv. **Dionisie Exiguul**; † Cuv. Simeon Stâlpcicul
- 2 S Sf. Mc. Mamant; S. Ier. Ioan Postitorul, Patr. Constantinopolului
- 3 D Sf. Mc. Antim, Ep. Nicomidiei; Cuv. Teotist; † **Sf. Cuv. Neofit și Meletie de la M-reă Stănișoara**
Duminica a XIII-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor răi); Ap. I Corinteni XVI, 13-24; Ev. Matei XXI, 33-44; glas 4, voscr. 2
- 4 L Sf. Mc. Vavila, Ep. Antiohiei; Sf. Prooroc Moise
- 5 M † Sf. Prooroc Zaharia și Dreapta Elisabeta, părinții Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban
- 6 M † Pomenirea minunii Sf. Arhanghel Mihail în Colose; Sf. Mc. Macarie
- 7 J **Înaintepăznuirea Nașterii Maicii Domnului**; Sf. Mc. Sozont; † Cuv. **Simeon și Amfilohie de la Pângărați**
- 8 V (†) **Nașterea Maicii Domnului**
- 9 S Sf. și Dreptii părinți Ioachim și Ana; †) Sf. Cuv. **Onufrie de la Vorona**; †) Cuv. **Chiriac de la Tazlău**
- 10 D Sf. Mc. Minodora, Mitrodora și Nimfodora; Sf. Pulheria împărăteasa
Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci (Convorbirea lui Iisus cu Nicodim); Galateni VI, 11-18; Ev. Ioan III, 13-17; glas 5, voscr. 3
- 11 L Cuv. Teodora din Alexandria; Cuv. Eufrosin
- 12 M Sf. Mc. Autonom, Macedonie și Teodul (*Odovania Praznicului Nașterii Maicii Domnului*)
- 13 M † **Înaintepăznuirea Înălțării Sf. Cruci**; Sf. Sfințit Mc. Corneliu Sutașul; †) Cuv. **Ioan de la Prislop**; † Sf. Mc. din Dobrogea: **Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian și Valerian**
- 14 J (†) **Înălțarea Sf. Cruci (Post)**
- 15 V †) Sf. Ier. **Iosif cel Nou de la Partoș**; † Sf. Ier. Visarion, Arhiepiscopul Larisei
- 16 S Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Mc. Meletina
- 17 D †) Sf. Ier. **Dionisie, Episcopul Cetății Albe**; Sf. Mc. Sofia și ficele sale: Pistis, Elpis și Agapi
Duminica după Înălțarea Sf. Cruci (Luarea Crucii și urmarea lui Hristos); Ap. Galateni II, 16- 20; Ev. Marcu VIII, 34-38; IX, 1; glas 6 voscr. 4
- 18 L Sf. Eumenie, Ep. Gortinei; Sf. Mc. Ariadna și Castor
- 19 M Sf. Mc. Trofim, Savatie și Dorimedont
- 20 M Sf. M. Mc. Eustatie și soția sa Teopista cu cei 2 fii: Agapie și Teopist
- 21 J Sf. Ap. Codrat; Sf. Prooroc Iona (*Odovania Praznicului Înălțării Sf. Cruci*)
- 22 V †) Sf. Ier. Mc. **Teodosie de M-reă Brazi**; Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Isaac; Sf. Martin
- 23 S † Zămisirea Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Cuv. Xantipa și Polixenia
- 24 D † Sf. M. Mc., întocmai cu apostolii, Tecla; Cuv. Coprie; †) Cuv. Siluan Athonitul
Duminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată); Ap. II Corinteni IX, 6-11; Ev. Luca V, 1-11; glas 7, voscr. 5
- 25 L Cuv. Eufrosina; Cuv. Pafnutie Egipteanul; Cuv. Serghie de la Radonej
- 26 M † Mutarea Sf. Ap. și Ev. Ioan; Sf. Mc. Hira; † Sf. **Voievod Neagoe Basarab**
- 27 M †) Sf. Ier. **Martir Antim Ivireanul**; Sf. Mc. Calistrat și Epiharia
- 28 J † Cuv. Hariton Mărt.; Sf. Prooroc Varuh; Sf. Cuv. Neofit Zăvorățul din Cipru
- 29 V Cuv. Chiriac Sihastrul; Sf. Mc. Trifon, Gudelia și Petronia
- 30 S Sf. Mc. Grigorie Luminătorul, Ep. Armeniei; Sf. Mc. Ripsimia și Gaiani

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

O oră cu Dumnezeu	1
Declarație de dragoste	4
Anotimpul schimbării!	6
Întrebuințarea uleiului la Sfântul Maslu	7
De ce se cădește la cântarea „Să se îndrepteze”?.....	8
Proscomidariul – locul Nașterii, dar și al Jertfei Mântuitorului Iisus Hristos	9
Depresia nu este un proces pe care îl putem vindeca individual ...	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Chiriac de la Tazlău	14

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciuc***Colaboratori:***Sorin Pavel**Oxana Cliuciniov**Gabriel Luca**Irina Ștefania Vaida***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasile@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424